

Opgave 2: Elevoplæg om Bohemund af Taranto

1. Læs introduktionen til Bohemund af Taranto nedenfor – samt de tilhørende kilder, der henvises til
2. Lav et kort oplæg om Bohemund af Taranto, hvorunder følgende besvares:
  - a) Hvem var Bohemund af Taranto og hvilken rolle spillede han i Det Første Korstog?
  - b) Brugte han korstogsbevægelsen til at fremme egne mål? Begrund svaret.
  - c) Var Bohemund i denne henseende typisk for korsridderne? Se i bogen "Korstogene – Islams ekspansion og kristen modoffensiv", afsnit 77 "Hvorfor gjorde de det?" samt evt. de andre udsagn om korsriddernes motiver i tekst 179
  - d) Hvad siger Bohemund-historien om forholdet mellem korsridderne og den østromerske kejser Alexios? Hvad var de langsigtede konsekvenser af dette forhold?
  - e) Hvad siger Bohemunds samarbejde med lokale armeniere under f.eks. belejringen af Antiokia om de østkristnes forhold til henholdsvis korsridderne, de muslimske og byzantinske herskere?
  - f) Hvordan skildres Bohemund af armenieren Matthias af Edessa i kilden tekst 181? Hvorfor mon denne positive skildring af Bohemund?
  - g) Hvad siger Bohemund-historien om lokale feudalherreres mulighed for at mobilisere private hære.

Introduktion: Bohemund af Taranto (1058-1111)

Ridderen Bohemund var en af anførerne under Det Første Korstog, hvor han blev lensherre over fyrstedømmet Antiokia. Han var ældste søn af den normanniske greve Robert Guiscard, der både havde erobret land fra byzantinerne i Syditalien og havde erobret Sicilien tilbage fra muslimske herskere. Bohemund fortsatte på sin vis blot faderens kamp både mod muslimerne og mod Det Byzantinske Rige, men blev også optaget af begejstringen omkring Det Første Korstog. Egentlig var Bohemund udset til at skulle være faderens efterfølger, men Robert Guiscards ægteskab var blevet annulleret og Bohemund måtte derfor som uægte barn nøjes med et mindre len omkring byen Taranto, og han stod i skyggen af sin nye halvbror Roger, der blev feudalherre over hele Apulien i Syditalien. Derfor mener mange, at Bohemund som forsmået ridderfyrste hele tiden var på jagt efter nyt land og

erobringer og at han udnyttede korstogsbevægelsen til egne formål. Bohemund havde altså før korstoget angrebet Det Byzantinske Rige og efter Det Første Korstog vendte han da også tilbage til Europa for igen i årene 1107-1108 at føre en stor hær mod byzantinsk område på Balkan. I 1096 deltog Bohemund sammen med sin onkel Roger d. 1. af Sicilien i belejringen af

byen Amalfi, hvor de for første gang så en stor gruppe af korsfarere, der var på vej ned gennem Italien mod Konstantinopel, hvor korsfarernes hære skulle mødes.

Nogle fremstillinger lader Bohemund legemliggøre myten om den typiske "overkudssøn", der manglede jord og derfor skulle have søgt nye len for sig selv i Det Hellige Land. Det danske wikipedia-opslag om Bohemund refererer krønikeskriveren Geoffroi Malaterra for at skulle have skrevet, at Bohemund alene tog korset for at plyndre og erobre land fra byzantinerne.

Læs selv Malaterras beskrivelse (se tekst 179, PDF-udgaven s. 1, linje 22-35) samt den byzantinske prinsesse Anna Komnenas beskrivelse af Bohemund, der er en blanding af fascination og foragt (se tekst 163, PDF-udgaven side 3, linje 22-37 samt side 4, linje 14-37)

Myten om korsridderne som "overskudssønner", der ikke rigtig var religiøst optaget af Jerusalem, men i virkeligheden kun tænkte på landerobring, skyldes nok for en stor dels vedkommende historien om Bohemund. Her er man blot nødt til at minde om, hvordan historiske undersøgelser af kilderne fra et stort udvalg af korsridderfamilier i mange år ganske tydeligt har demonstreret, hvordan korstog var en enorm underskudsforretning for flertallet af ridderne og deres familie og at man ikke kan generalisere fra Bohemund til resten af korsridderne.

Bohemund spillede under Det Første Korstog en afgørende rolle i kampen mod tyrkerne ved flere lejligheder. F.eks. i slaget ved Dorylærum og han spillede den afgørende rolle ved erobringen af Antiokia, hvor hans aftaler med de lokale armeniere og kommandanten Firuz gjorde det muligt for ham og hans mænd at være de første over bymuren. Bohemund spillede også en afgørende rolle, da korsridderne besejrede de tyrkiske undsætningshære uden for Antiokia. Bohemund havde gjort de andre ledere klart, at han ville hjælpe med indtagelsen af Antiokia mod at han til gengæld forventede at blive fyrste af byen. Som fyrste af Antiokia havde Bohemund både byzantinerne og tyrkerne som sine fjender og i 1100 faldt han i et tyrkisk baghold og måtte tilbringe de næste tre år som tyrkernes gidsel, indtil Balduin af Edessa og kongen af Jerusalem betalte hans løsesum. Dernæst drog Bohemund i 1104 på et slags triumftog til Europa for at prøve at hverve nye korsriddere til forsvaret af de nye korsfarerstater. Efter erobringen af Jerusalem i 1099 var korstogsbegejstringen enorm i Europa og særlig i Frankerriget blev Bohemund modtaget som en superstjerne med store skarer af beundrere, der flokkedes om ham. Sange blev skrevet om ham og børn blev opkaldt efter Bohemund. Han medbragte relikvier og spændende beretninger om riddernes kampe i Det Hellige Land, og snart havde han en stor skare af riddere og unge krigere bag sig, så den engelske kong Henrik d. 1. ligefrem skulle have været bange for, at Bohemund også ville komme til England for der at lokke store dele af den normanniske krigeradel med sig afsted til Det Hellige Land. I Frankerriget blev Bohemund så populær, at han kunne gifte sig med kong Filip d. 1.s datter, Constance. Bohemund stod altså nu Europa som leder af en ny, stor korsfarerhær, nogle siger på op mod 32.000 mand. Han valgte dog ikke at drage med sin nyerhvervede korsfarerhær mod Det Hellige Land, men derimod valgte han at genoptage faderens erobringspolitik på Balkan imod Det Byzantinske Riges besiddelser der. Da

Bohemunds private hær led nederlag mod byzantinerne på Balkan, måtte han trække sig tilbage til sine besiddelser i Syditalien, hvor han døde i 1112.